

Den Haag

1.

‘Goedemorgen mevrouw de Graaf, komt u verder.’

De notaris, een kwiek mannetje met sprankelende ogen achter een rond brilletje, gaat mij voor door de lange gang van het statige herenhuis. Onze voetstappen echoën op de glimmende parketvloer. De muren zijn behangen met impressionistische schilderijen; een pompeuze kroonluchter aan het gewelfde plafond verspreidt een helder geel licht. Aangekomen in zijn werkkamer, gebaart hij me te gaan zitten.

‘Dank u wel dat u zo snel kon komen.’ Hij gaat tegenover me zitten en kijkt me vriendelijk aan.

Ik neem plaats op een sierlijke, met fluweel beklede stoel en mijn ogen dwalen af naar de hoge mahoniehouten boekenkast achter hem. Een houten trap in de hoek moet toegang geven tot de bovenste rijen, minstens drie meter hoog.

De notaris slaat het dossier open dat voor hem ligt. ‘U bent ervan op de hoogte dat dit gaat over de erven van de heer Mastenbroek?’

Ik knik. ‘Ik wist niet dat hij een testament had. Ik bedoel... we zijn geen familie of zo.’

‘Maar u was wel zijn partner, toch?’

‘Ja, de afgelopen twee jaar. We woonden niet samen.’

De notaris pakt een dikke akte envelop uit het dossier en schuift die naar mij toe. DIANA DE GRAAF staat er in blokletters op geschreven.

‘Wat is dit?’ vraag ik verbaasd.

‘Een paar dagen voor zijn overlijden heeft hij mij dit gestuurd. Ik ben zo vrij geweest het grondig te inspecteren. Het is namelijk vrij ongebruikelijk.’

Ik frons mijn wenkbrauwen. Wat is de bedoeling? Dat ik die envelop openmaak in zijn bijzijn?

De notaris knikt geruststellend, alsof hij mijn gedachten kan lezen. ‘Maak maar open.’

Voorzichtig trek ik het rode lintje los waarmee de envelop is gesloten, en gluur naar binnen. Een aantal kleinere enveloppen, sommige dik van het bubbeltjesplastic. Enkele mapjes met pa pieren. Stapeltjes bankbiljetten. En er glinstert iets in de onderste hoek.

‘Wat is dit?’ vraag ik nogmaals.

‘Dit is de nalatenschap die hij voor u heeft gemaakt toen hij zijn einde voelde naderen. Het zijn meer opdrachten dan dat het een daadwerkelijke erfenis is. Dat geld moet u vooral zien als onkostenvergoeding.’

‘Onkostenvergoeding?’ Mijn hoofd begint te tolleren.

‘Er zit een persoonlijke brief bij, die heb ik niet geopend. Maar in een begeleidende brief aan mij gericht, schrijft meneer dat hij u vraagt na zijn dood een aantal mensen op te zoeken. Mensen aan wie hij nog wat

verschuldigd is. Of waarvan hij graag wil dat u die leert kennen.’ Hij wrijft glimlachend in zijn handen. ‘Het ziet er naar uit dat hij u flink gaat bezighouden de komende tijd. Wat een schooier, hè?’

‘Ja maar... dat kan hij toch niet zomaar van me vragen? Wat als ik daar helemaal geen zin in heb?’

‘Hij heeft mij geïnstrueerd, dat als u er niks voor voelt om zijn aanwijzingen op te volgen, ik de envelop met inhoud weer van u terug moet nemen. Hij heeft een lijstje gemaakt van de mensen bij wie hij in het krijt staat, die ik dan zal proberen te traceren.’

‘Ah, dus in feite word ik ingeschakeld om uw werk te doen.’ ‘Nee, meneer Mastenbroek heeft juist benadrukt dat dit een mooi avontuur voor u zal zijn en dat het niet alleen om het geld gaat. Het geld is bijzaak. Hij wil u graag laten genieten van enkele mooie plekken in de wereld die een bijzondere betekenis voor hem hebben. Zodat u zich, ook na zijn dood, met hem verbonden zal blijven voelen.’

Ik knik afwezig. Het klinkt wel als iets wat Jaap zou kunnen doen. Ik stop de grote envelop in mijn tas. ‘Goed, ik zal het eens bestuderen.’

‘Prima.’ De notaris kijkt zienderogen opgelucht. ‘Maar ik beloof niks!’

‘Nee, nee, dat begrijp ik volkomen. Neemt u rustig de tijd om alles door te nemen, en laat u me daarna maar weten of u de uitdaging aanneemt.’

‘Dat zal ik doen. Was dat het?’

‘Ja, dat was het.’ De notaris maakt aanstalten om op te staan, maar gaat dan weer zitten. ‘O nee, ik zou het belangrijkste bijna vergeten. Hij heeft ook benadrukt, dat als u alle opdrachten heeft vervuld, u nog een speciale verrassing wacht.’

‘Wat moet ik me daarbij voorstellen?’

‘Dat is niet aan mij om u te vertellen. Hopelijk wordt u wat wijzer als u de persoonlijke brief heeft gelezen. En anders licht ik u te zijner tijd wel in.’

‘Oké...’

‘Mooi.’ Nerveus trommelt hij met zijn vingers op het bureau. ‘Het spijt me, meer kan ik er momenteel niet over zeggen.’

Opeens schiet me iets te binnen. ‘Wat vinden zijn broer en zussen hiervan? Dat een deel van de erfenis nu naar mij gaat?’

‘Die hebben er volgens mij geen problemen